

Agostino istorija

Agostino's story

 LIDA Italia

 Billie Cejka Risnes

 Viktorija Daknyte

 5

 Lietuvių [lt](#) / English [en](#)

Mano vardas Agostino ir man 51 metai. Mano darbas – maisto pristatymas dviračiu. Aš turiu dvi dukras, tačiau mes retai bepalaikome ryšį. Aš ir jų motina nebegyvename kartu, nes esame išsiskyrę.

. . .

My name is Agostino and I am 51 years old. My job is delivering food by bicycle. I have two daughters, but we hardly ever speak. Their mother and I no longer live together because we are divorced.

Aš gyvenu su savo motina, kadangi pats po skyrybų negalėčiau išsimokėti nuomos. Nuoma šiame mieste yra labai brangi.

. . .

I live with my mother, as I cannot afford to pay rent after the divorce. Rent is very expensive in this city.

Prieš kelis mėnesius aš dirbau prižiūrėtoju vienoje įmonėje. Aš taisiau sulūžusius darbo įrankius, nešiodavau dėžes ir padėdavau kitiems, kai jiems prireikdavo pagalbos. Vieną dieną įmonė mane atleido. Aš nesupratau, kodėl.

. . .

A few months ago I was working as a janitor for a company. I repaired things that were broken, carried boxes, and helped when anyone needed it. One day the company fired me. I did not understand why.

Mačiau daugybę žmonių, pristatinėjančių maistą dviračiu. Aš galiu važinėti dviračiu, tad pasibeldžiau į didelės maisto pristatymo kompanijos duris. Jie man pasiūlė tris eurus už kiekvieną pristatymą. Aš uždirbu 40€ per dieną, o jeigu man pasiseka ir klientai palieka arbatpinigių – 60€.

...

I saw many people delivering food by bicycle. I can ride a bicycle, so I knocked on the door of a big delivery company. They offered me three euros for each delivery. I make 40€ per day, 60€ if I am very lucky and the customers tip me.

Aš negaunu apmokamų atostogų, ligos išmokos, ar kitokių socialinių garantijų. Nemanau, kad tai teisinga, tačiau šis darbas man reikalingas. Dauguma kitų darbuotojų čia taip pat yra imigrantai iš viso pasaulio.

. . .

I get no paid holiday, no sick pay, hardly any rights at all. I do not think that is right, but I need the job. Most of the other employees are immigrants from all over the world.

Kiekvieną dieną daug maisto kurjerių patenka į eismo įvykius ir susižaloja. Tik tuomet, kai 25 metų kurjeris buvo partrenktas automobilio ir žuvo, valdžia į mus atkreipė dėmesį. Kaip apmaudu, kad tai pareikalavo jo gyvybės.

. . .

Many delivery people are injured in accidents every day. Then, when a 25-year-old deliveryman was hit by a car and died, the authorities started noticing us. It is a shame he had to die before that happened.

Kartu su maisto kurjeriais iš kitų kompanijų aš užsirašiau į kursus apie darbuotojų teises, kuriuos rengia vietinė profsajunga. Jie mums pasiūlė nemokamą teisinį konsultavimą. Mums sunkiai sekėsi kovoti už mūsų teisių pripažinimą.

. . .

Together with delivery people from other companies, I took a course on workers' rights with a local union. They offered us legal advice free of charge. We struggled to get more recognition and rights.

Po ilgo laiko mūsų sunkus darbas atsipirko. Viena didelė kompanija turėjo sumokėti milžinišką baudą ir suteikti darbuotojams nuolatinės darbo vietas. Tai buvo pirmas toks laimėjimas visame pasaulyje. Panašu, kad situacija ima gerėti.

. . .

After a long time all our hard work paid off. One big delivery company had to pay a huge fine and to give workers permanent jobs. It was the first time that had happened anywhere in the whole world. It looks like things are starting to improve.

LIDA Stories

lidastories.net

Agostino istorija

Agostino's story

LIDA Italia

Billie Cejka Risnes

Viktorija Daknyte (lt)

